

κηροφόρους· καὶ μετάλλιον μάλιστα ἐξετύπωθη εἰς μνήμην τοῦ κατορθώματος τούτου.

Οἱ δ' ἀνταυγαστήριοι λαμπτήρες δὲν εἰσῆχθησαν εἰς Παρισίους εἰμὴ τῷ 1745, καὶ ἔκτοτε παρέμειναν ἐν χρήσει πρὸς τὸν δημόσιον φωτισμὸν τῆς πόλεως μέχρι τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ἀερίου (γᾶζ), τὸ ὁποῖον κατ' ὁρμὴν τελευταῖον νὰ διαχύτῃ φῶς ἡλιοφανὲς εἰς πολλὰς ὁδοὺς καὶ πλατείας τῶν Παρισίων.

Ἄλλ' εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως, ὅτι ἡ εἰσαγωγή τοῦ δι' ἀερίου φωτισμοῦ ἀπῆντησε μεγάλας ἐν Γαλλίᾳ δυσκολίας. Γινόντι εἰς τὴν πολύτιμον ταύτην ἀνακάλυψιν συνέβη ὅ,τι καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας. Πρῶτος ἐπενόησεν αὐτὴν ὁ Γάλλος μηχανικὸς Λεβὼν· ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Γάλλοι ὅσον εὐκολοὶ εἶναι περὶ τὴν παραδοχὴν νέων πολιτευμάτων τόσον δὲσπιστοι πρὸς τὰς χρησιμωτέρας τῶν ἀκαλύψεων, ἡ ἐπίνοια τοῦ Λεβὼν οὐδεμιᾶς ἔτυχεν ἐν Γαλλίᾳ δεξιώσεως. Ἐξεναντίας, δὲ, ἐπειδὴ οἱ Ἀγγλοὶ, οἱ δυσκολώτατα περὶ τὸ πολιτεῖμα κεινοτομοῦντες, προθυμώτατα ἀρπάζουσι πάντα νεωτερισμὸν ἐπαγγελλόμενον θετικωτέραν τινα ὠφέλειαν, οἱ Ἀγγλοὶ ἐσπευσαν νὰ μεταχειρισθῶσι τὸ αἶριον, καὶ τὸ Λονδίνον ἐφωτίζετο δι' αὐτοῦ πολὺ πρὶν ἢ οἱ Παριεῖς διανοίξωσι τοὺς ὀφθαλμούς των εἰς τὴν νέαν ταύτην ἀλήθειαν. Τὸ ἀστείότερον μάλιστα εἶναι, ὅτι ὁ πρῶτος, ἐν ἔτει 1814, ἐπιχειρήσας νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν Γαλλίαν τὸν διὰ τοῦ ἀερίου φωτισμὸν ὑπῆρξεν ὁ Ἀγγλὸς Οὐίλσον. Ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸ πρᾶγμα ἀπῆντησε μεγάλας δυσκολίας μέχρι τοῦ 1830, ὅτε καὶ μόλις ἠυδοκίμησεν. Ἐχρειάσθη δὲ λατρεῖν οἱ κοζῖκοι, ἀναχωρήσαντες ἀπὸ τῶν σπλάγχχνων τῆς Σιθῆρας, νὰ ἔλθωσι νὰ στρατοπεδεύσωσιν εἰς τὰς πλατείας τῶν Παρισίων, διὰ νὰ ἀρχίσωσιν οἱ Γάλλοι νὰ ἐννοῶσιν, ὅτι ἀνακάλυψις τις τὴν ὁποίαν Γάλλος εἶχε κάμει δὲν ἦτο ὅλως διόλου ἀχρηστός· καὶ ἐχρειάσθη πάλιν νὰ μεταβληθῇ μία δυναστεία, διὰ νὰ παύσῃ πᾶς αὐτῶν δισταγμὸς περὶ τῆς ὠφελείας τῆς ἀνακαλύψεως ἐκείνης.

— Φαίνεται, ὅτι καὶ ἐκ τῶν Γάλλων ἀρχαιολόγων τινὲς ἐτίστησαν ἂν τὰ ὑπὸ τοῦ K. Beulé ἐν τῇ ἀχροπόλει ἀνευρεθέντα ἀνήκωσιν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ἐποχὴν καὶ ὅτι ἰδίως ὁ K. Edouard Renand ἐξέφρασεν ἀντίθετον γνώμην εἰς ἄρθρον δημοσιευθὲν ὑπ' αὐτοῦ εἰς τῇ ἐπιθεωρήσει τῶν ὠραίων τεχνῶν τῆς 15 Αὐγούστου. Ὦθεν ὁ K. Beulé ἠναγκάσθη νὰ γράψῃ πρὸς τὸν *Moniteur* τῆς Γαλλίας ἐπιστολὴν περὶ τούτου, τῆς ὁποίας μεταφράζομεν ἐνταῦθα τὴν ὑπὸ τῆς ἐφημερίδος ἐκείνης δοθείσαν περίληψιν.

• Ὁ K. Beulé λυπεῖται διότι ὁ K. Renand, ὁμιλήσας περὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος, δὲν ἔλαβε γνώσιν τῶν ἐσχάτως περὶ αὐτοῦ δημοσιευθέντων ἐγγράφων. Ἄν ἀνεγίνωσκε τὰ ἐγγράφα ταῦτα, δὲν ἤθελεν ἀποδώσει εἰς αὐτὸν γνώμης ὅλως ἀντιθέτου ἐκείνων τὰς ὁποίας οὗτος ἐξέθεσεν· ἀλλ' ἤθελε πληροφορηθῇ, ὅτι ὁ K. Beulé δὲν ἀποδίδει εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Περικλέους τὴν τελευταίαν κατασκευὴν τοῦ τοίχου πολλάκις ἀπὸ Λυσάνδρου μέχρι Ἰουστινιανοῦ καθιερθέντος καὶ ἀνοικοδομηθέντος· ὅτι περὶ τῆς πολλὰς μεταγενεστέρως προσθήκας εἰς τὰ λείψανα τῶν ὑπὸ

τοῦ Ξέρξου καταστραφέντων ναῶν, καὶ ὅτι παρίσταται τὴν μεγάλην τῶν προπυλαίων κλίμακα ὡς μεταγενεστέρην τῆς Ῥωμαϊκῆς κατακτίσεως, ἂν καὶ ἀνοικοδομηθεῖσαν κατὰ τὸ σχέδιον τῆς ἀρχικῆς τοῦ Μνησικλέους κλίμακος. Ἐν γένει, δὲ ὁ K. Beulé δὲν νομίζει ὅτι διεκινδύνευσε τὴν παρὰ τοῖς ἐπιστήμοσιν Εὐρωπαϊαῖς τιμὴν τῆς Γαλλίας (φαίνεται ὅτι ὁ ἐπικριτὴς τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον ἠλεγξεν αὐτὸν) διότι ἀνέβρεν ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ ἐπισεσωρευμένα κτίρια Πελασγικὰ, ναοὺς Πεισιστράτου, ἔργα τῆς Περικλείου γενεᾶς, ἐπὶ δὲ Ῥωμαϊκὰ ἔργα, καὶ ἐπισκευὰς τῶν πρώτων αὐτοκρατόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Λυπούμεθα καὶ ἡμεῖς ὅτι δὲν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐγγράφα εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρεται ὁ K. Beulé, ἵνα πληροφορηθῶμεν σαφέστερον ποῦ στηρίζομενος βεβαιῶι, ὅτι ἡ μεταγενεστέρη αὕτη τῆς Ῥωμαϊκῆς κατακτίσεως μεγάλη κλίμαξ τῶν προπυλαίων ἀνοικοδομήθη κατὰ τὸ ἀρχικὸν τοῦ Μνησικλέους σχέδιον.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ.

—ο—

Ὁ Νομάρχης Φθιώτιδος K. Ζυγομαλῆς, περιοδεύων ἐσχάτως ἐν τῷ νομῷ ἐκείνῳ, εὗρεν ἐπὶ ὄρους τινὸς σωρὸν μέγαν ὀδόντων κολοσσιαίων, ἀνηκόντων προδήλως εἰς ζῶα προκατακλυσμαῖα. Ἐστειλε δὲ μετὰ τῆς περὶ τούτου ἐκθέσεώς του, πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργείον, καί τινας τῶν ὀδόντων τούτων. Προσεχῶς ἐλπίζομεν νὰ ὁμιλήσωμεν ἐκτενέστερον περὶ τοῦ ἀξιολογωτάτου τούτου εὕρηματος.

Λύεις τοῦ ἐν τῷ φυλλαδ. ΝΘ'. Λεξιγράφου.

Κάρα — μανία.

ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ.

—ο—

Μ' ὄμμα φρικτὸν καὶ ἀπηνὲς τὸ πρῶτον μου βαδίζει
Εἰς τὰς ἐρήμους, ὅπου ζῇ καὶ ἵχνη του χαράττει.
Ἡ δὲ φωνὴ κ' ἡ ὄψις του ἡ τρομερὰ φοβίζει.
Φύγ' ὁδοιπόρε, μὴ σ' εὐρῇ, σὲ τρώγει, σὲ σπαράττει.
Χώρα λαμπρὰ τὸ δεῦτερον, ἀπέραντος, πλουσία,
Κοιτὶς ποτὲ πολιτισμοῦ, ἀλλ' ἤδη νεκρωμένη,
Ὑπὸ τὴν ῥάβδον κύπτουσα, παλίμπασι καὶ ἀθλία
Καὶ τρέφουσα παντοδαπὰ τοῦ πρώτου μου τὰ γένη.
Τὸ δ' ὅλον νῆπος ἄγνωστος, σκοπέλου εἶναι εἶδος,
Ἀμείρῳτος ἐσχατὴ τῆς γῆς τῆς Ἑλληνίδος.

—ο—